

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, DE-ESCRIBAT Y DIBUJAT.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ANTONI ANET.

Es metje: viu rodejat
d' un renom, sempre creixent,
degut á son gran talent
y á sa inmensa activitat.

Son cop d' ull es assombrós,
sa bondat inagotable:
es un sabi veritable
y un filántrop fervorós.

GOSSOS.

No puch ferhi més: no 'ls puch tragar.
Y al dir que no 'ls puch tragar, parlo en sentit figurat; perque fins ara no recordo haber menjat gos ni res que s' ho sembli.

Regonech bonament las recomanables qualitats que adornan á tant simpáticas y lladradoras bestioletas; convinch en que 'l gos es l' amich més fiel del home y llegeixo ab eterniment las historietas maravillosas que d' aquestos animals se contan; pero ¡qué volen que 'ls diga! sè que mossegan, sè que esbalotan tota la casa, sè que ocasionan disgustos als seus propietaris, y aquestas rahons pesan tant, al mèu entendre, que, ho repeteixo, no 'ls puch tragar.

Hi ha personas que portan á tal extrém lo carinyo que senten pèl seu gos, que arriban á preferirlo y á posarlo al davant de totas las sevas afeccions.

—Lo qu' es jo,—m' deya un casat,—m' estimo més al Tigre que á la mèva dona.

—¡Qué diu, sant cristiá!

—¡Vaya! Si ella se 'm moria, seria lo més fácil del món sustituhirla ab un' altra que fins tal vegada tindria millor geni; pero si se 'm moria 'l gos... ¿ahont trobaria un altre animal tant inteligent, tant manso y tant adicte com lo Tigre?

—No crech que fos tant difícil com vosté suposa.

—¡Que si ho seria! No pot figurarse la identitat de gustos y sentiments qu' hem arribat á alcansar. Menja de lo que menjo jo, aborreix lo que jo aborreixo, estima lo que jo estimo, soporta 'l mèu mal humor, s' alegra ab las meas alegrías... En fi; quan devegadas me sent disputar ab la dona, 's planta ab tanta decisió á lladrar davant

d' ella, que molts cops l' he tingut de deturar perquè no fès un estrupici.

De cassos com aquest ne trobarán los que vulguin.

L' amor al gos es una passió com qualsevol altra.

O pitjor encara: es una passió *rabiosa*.

Hi ha aficionats que passejan ab lo gos, menjan á taula ab lo gos, se banyan ab lo gos y dormen ab lo gos.

Conech un fulano que, á copia d' estudiar y admirar la hermosura y 'l talent del seu *quisso*, enrahona d' un modo que sembla que lladri y ha sufert una modificació tant especial en la seva fisionomia, que ara mateix fa més cara de gos ell que la bestia.

Y si no camina de quatre grapas com ell, es perquè vol guardar una mica las apariencias.

Un home qu' estigui encarinyat ab lo gos, sufrirá qualsevol cosa menos un atach al seu ídol.

L' autor d' aquell adagi que diu:

Donas, gossos y coloms
son un' orga de rahons,

ja sabia hont tenia la ma dreta.

Van pel carrè y pegan inadvertidament una trompada á un transeunt: l' home 'ls mirarà ab més ó menos vivesa; pero la cosa no passarà d' aquí.

Posarán lo peu sobre 'l vestit d' una senyora, fentli un esboranch á las faldillas: la víctima llen-sarà una frasse un xich forta y parin de contar.

Pero, ¡ay de vostés si arriban á trepitjar la qua d' un gosset de familia, sobre tot si es d' aquestos que per un tres y no res se posan á grinyolar desafortadament com si 'ls degollessin!

Ja tenen escándol per rato. Lo diccionari dels impropèris caurá com una pedregada per damunt de vostés, y 's veurán sens dupte embolicats en un procés criminal *por lesiones graves* si s' atre-veixen á replicar, ó si 'l propietari del animal arriba á sospitar que l' averia es d' alguna im-portancia.

En més de quatre casas hi ha disgustos serios entre 'ls vehins per aquesta causa, y no son pochos los exemples de senyoretas sensibles que han enviat al botavant als seus pretendents per una petita ofensa inferida sense intenció á un gosset d' ayguas, ó d' altres líquits parecuts.

Hi ha personas, ab tot, que tenen lo gos una mica ben educat, y evitan que l' animal molesti als que no participan de l' afició *canina*.

Pero la inmensa majoria dels que apadrinan un gos solen estimarlo ab un desenreno tant extra-vagant, que arriban á semblarse á aquestos pares papanatas, que portats d' un carinyo mal entés, malcrian als seus fills, comportantlos quasevol atrocitat.

Jo visitaba una familia molt decenta, composta de marit y muller y quatre gossos. Al principi las bestiolas se limitavan á lladrarme ab visible des-cortesia; pero á mida que van anarse acostu-mant á las mevas visitas, van agafar ab mi tanta franquesa, que 'm vaig veure obligat á repar-tils'hi unas quantas puntadas de peu, en certa ocasió en que 'ls dos gossos més insolents se 'm havian pujat, materialment pujat, á las barbas.

Un d' ells va corre á amagarse sota 'l sofà; pero l' altre va pendre un ayre un tant descarat, pro-vocantme á barallarme ab ell com si fossin tots dos del mateix gremi.

—Me sorprén moltíssim,—va dirme l' amo de la casa,—que una persona d' ideas avansadas com vosté, molesti tant inconsideradament uns ani-mals tant preciosos.

—Y á mí—vaig replicar,—me sorprén tant y tant que un conservador com vosté no pensi en la conservació de las mèvas pantorrillas, qu' es-tich resolt á no posar més los peus en aquesta casa, pera estalviarli un disgust á vosté y unas quantas bastonadas á aquestos animals tant pre-ciosos.—

A mi que no 'm vinguin ab xeringas: l' antipa-tia que sento pels gossos, es refractaria á totas las consideracions dels seus defensors.

Y sempre serè aixís.

Admiro las conquistas d' aquest sigle y 'l vol magestuós que han pres la ciencia, l' art y l' in-dustria.

M' encanta la mecánica y sas variadas aplica-cions.

M' entussiasme l' extraordinari partit que s' està trayent de la electricitat.

Pero lo quemés m' admira, lo que més m' en-canta, lo que més m' entussiasma, es la invenció del carretó per cassá 'ls gossos.

A. MARCH.

MARINESCA.

La tarde era xafogosa, de *cuyas resultas* l' arena bullia y si no s' havia calsinat, poch se n' hi faltava.

La mar plana, sense cap mica de trapeig, ni 'l més petit *conato* d' onada, semblava que se l' hi hagués acabat la corda del moviment y per no ser menos, lo vent no s' havia deixat veure en tot aquell dia. ¡Ni un caritatiu alé d' aire venia en ausili dels que s' ofegavan!

Tanta calma fins arribava á fer fástich.

Una calitja carregosa enterbolia 'l cel ras y seré que s' endevinava darrera d' aquella boyra. En fi, caballers, alló era escaldarse de viu en viu. Ab dir que ab tot y estar un parat y sense rer rès, li queyan las gotas de suhor grossas com castanyas; pero ab tanta seguidés que semblava que fès un ruixat, queda dit tot.

Ajegudas damunt de l' arena, com si mandro-sament s' haguessin posat á dormir, hi havia tres ó quatre barcas pescadoras. Al costat, extesas á terra, tenian las velas, xarxas y demès endróni-nas, vestiments que s' havian tret per més como-ditat de resultas de la calor que feya.

Al lluny, en l' horizó, un vapor corria ab molta pressa, deixant darrera seu un llarch rastre de fum que s' anava fonent gradualment, confós ab la calitja.

A la sombra de una de las barcas, aprofitant—¡los grans tunos!—la dormideta que hi feya petar, s' estavan un pescadoret y una minyoneta con-templant la competencia que 's feyan l' aygua del mar y 'l sol. Era una guerra oberta: puig que no bè l' aygua humitejava la sorra de la platja, 'l sol, ab sos raigs abrassadors, ja la tenia aixuta y quasi mitj torrada. En aquesta empenyada lluyta passavan tot lo dia, sense cansarse may ni l' una de mullar, ni l' altre d' assecar.

S' estavan, donchs, la esmentada parella da-rarrera de la barca, mirant lo punt de l' aygua y 'l sol, cullint las petxinetas que tenian al seu alcans y entretenitse en altres futesas, sense dirse gay-

res paraulas y aquestas no més que de tant en tant, com si haguessen agafat mandra de fer anar la llengua; pero fent treballar los ulls ab una seguidesa y eloqüencia á la vegada, que si las miradas s' haguessen tornat paraulas, alló hauria sigut pitjor que 'l mercat de Calaf quan aquellas se desglassaren.

Ell, lo pescadoret (quasi aplicant tot lo rigor de la lley, no l' hi está gayre ben empleat lo diminutiu; per quan la seva persona era de la manera que veurán desseguida en lo retrato que 'ls faré; pero s' emplea y s' admet lo giro per més escayent, per fer més favor al tal subjecte y per dar més color idilich al escrit) lo pescadoret, deya, era tot un homenarro; mitj pam més alt que tothom; de cap enterament esfèrich y més gros que una sindria; ab uns brassos interminables y unas camas que no s' acabavan may; tenint per base de totes aqueixas grossarias, uns peus proporcionats, es á dir, que també 's sortían de la mida.

¡Ben diferenta ella, á fè de Dèu! Petiteta y bufona; los ulls més engrescadors que las cinquenas; los nas xatet; la boca, qu' era un magatzém de gracia que no s' acabava may, tenia feta una avinensa ab los ulls, que, com se suposa, redundava en benefici d' ella (puig que las donas no fan res qu' aixís no siga) y, com també se suposará, en perjudici dels homes. Vull dir ab aixó, qu' entre las miradas del tot expressivas y las rialletas arrebatadoras que sortían d' aquell niu de ditxas per ensetar, un home 'n sortía perjudicat al contemplarho; ja que tal aplech de gracias era prou, y fins massa, per perdre la salut al primer maco de constitució més robusta.

Tot lo d' ell passava de lo que la lley de Dèu mana, lo d' ella no hi arribava; ab la faixa que portava ell voltada al cos ab quatre toms, ella se n' hi haguera pogut donar quatre ó cinch dotzenas; ell caminava tot lo taujó que 's pot caminar, ella era una baldufa. Eran los dos extrems: la lley del contrast los havia unit y ho estavan més forts qu' una llagasta.

Alló era una escena muda. Quasi tota la tarde que s' estavan allí y encare, como qui diu, no s' havían dit una paraula. Y era que 'ls succehia lo següent: á n' ell li venia á l' imaginació qualsevol tontería de las que 's dihen los enamorats (ells me perdonin), quan la tenia ben pensada perque sigués de l' agrado d' ella y conjuminada la manera que l' havia de dir per no fer embuts, ¡plam! los ulls se l' hi adelantavan sense qu' ell se 'n adonés y aixís qu' anava á obrir la boca per expressarse, ja 'ls ull d' ella l' hi tornavan la resposta á l' acudit qu' anava á dir, ó á la pregunta que volia fer.

Era cosa d' enfadars'hi «¡Que t' estimo!» 's resolía á dirli ell després de tenir ben pensat y apamat lo requiebro y guanyantlo per má, «¿No m' enganyas?» l' hi responia ella usant lo mateix llenguatge.

Y llavors, veyent que tots dos s' havían endevinat lo pensament, se posavan á riure ab aquella satisfacció que senten los cors enamorats...

¡Quina ditxa ha de ser per vosaltres que us estimeu, aixó de que us pogueu entendre sense badar boca! ¡quin estalvi de saliva y quin descans per la llengua!... ¡Endevinar-se 'l pensament!... tenir aqueixas conversas, que per vosaltres no s' acabarian may, sense dir cap paraula, sense que ningú puga escoltarvos; poguer expressar ab una mirada l' amor gran, inmens, que sentiu palpitar en vostre pit, aquell amor, que per efecte de sas

proporcions exajeradas, no 'us cab dintre vosaltres y per aixó l' hi doneu eixida per aqueixas dugas finestretas que tenim á la cara, pèls ulls.... ¡oh, quina felicitat!....

Mes ¡ay! qu' en aquest mon tot té la seva contra y no hi ha ditxa complerta! Per tenir aqueixas mudas conversas ¡quin cansament pels ulls! Jo estich que tots los que festejan, á copia de llen-sarse tantas miradas ¡perque 'n fan tot un gasto!) 's tornan curts de vista y per aixó s' acostan tant: ¡com que del contrari no 's veurían!

—Que surts á pescar aqueixa nit?—pogué preguntar ella després de molta estona, aprofitant un moment qu' ell havia desviat la vista; puig que á no ser aixís haurían anat repetint las escenas de tota la tarde.

—Si que surto—respongué ell, no mirantse á n' ella perque ja no haguera pogut continuar—y crégas que 'm sab grèu ¡ja no 't podré veure fins demá á la tarde!

—¡No hi vajis... si tinguessis una desgracia!—l' hi suplicá ella fentli una caricia, pero sense mirarse'l.

—Hi tinch d' anar á la forsa, rateta.

—Y si cayguessis á l' aygua ¿qué sería de mí?

—Oh, no temis que á mí no 'm fan por las onadas y estich tant segur allí, al mitj del mar, com are ho estich aquí en terra. ¿Vols venirhi un día? ¡Es molt bonich! Are, en aqueixas nits d' istiu tant quietas, que l' aygua sembla que no 's moga; la lluna batenthi de plé á plé sembla que las vaji platejant; las estrellas ab aquella brillantor ajudant á la lluna en sa tasca; aquella soletat.... no hi ha res tant agradable.

—Donchs jo, cada nit que tú ets fóra, la passo tremolant y 'm venen unas esgarrifansas de fret .. sempre estich ab un ¡ay! al cor. Perque si 't neguessis... ¡oh! no vull pensarho perque ja agafo por. Mira, las nits que te 'n vás, si no m' adormo, m' estich resant, parenostre derrera parenostre, fins que 's fá día. ¡Si sapiguessis lo que pateixo, de segur que no sortías may més!

—Titona, 'l teu amor es més gran qu' un navío de tres ponts; aném á dir que 'l meu també hi fa ratlla, si no 'n passa; pero ¿com faria anar aquestas (las barras, volia di 'l xicot) si no anava á pescar? perqué s' ha de pensar en tot. ¡Tant de bó que me 'n pogués estar!

—¡Tú no 'n fas cas de mí, que comportas que pateixi!

—¡Ay, Dèu! aixó no m' ho tornis á dir may més perque m' has agraviat de veras. Aixó parlant en plata, es dir que no t' estimo!....

Y s' acabaren las paraulas. A la reconvenció de la minyona, lo galant aixecá 'ls ulls que 's toparen ab los d' ella, y, no hi hagué remey, llavors tingué lloch un' altra escena muda, més eloqüent, si cab, que las primeras...

Ja s' anava fent fosch; las sombras de la nit sortían de sos amagatalls; las primeras estrellas comensavan á lluhir y las barcas pescadoras, que feya poca estona que havían deixat lo llit d' arena ahontjeguèren tot lo sant día, anavan fent via mar en dins fins á perdre's completament de vista.

JUST ALEIX.

GÉNERO D' ISTIU.

Pescar á la encesa.

Senmana magre; lo qu' es pèl pobre *revistero*, estém en plena quaresma.

Lo teatro del *Tivoli* se defensa bravament, posant en escena las obras mès aplaudidas y de las quals ja 'ns hem ocupat prou, per parlarne avuy altra vegada.

En Vico deixa 'l *Ribas*, per anar á recullir aplausos en altrás capitals, després d' havernos robat lo cor y de fernos malmetre las mans á copia de aplaudir, durant los dias qu' hem tingut la ditxa de admirar la magistral interpretació donada per aquest artista á las obras mès celebradas del sèu inmens repertori. Que la sòrt acompanyi al insigne Vico en sa próxima excursió, colmantlo dels llorers á que son privilegiat talent lo fa acreedor ¡y hasta que torni, y que sigui prompte!

∴ ¡Sort del *Circo eqüestre*! Si no fos aquest favorecut lloch de recreo ¿de qué parlaríam avuy? Ja que la ocasió 's presenta oportuna, dedicarém á la *troupe* del senyor Alegria l' espay que 'ls teatros nos deixan libre.

Sense exagerar, podém dir que raras vegadas s' ha vist en lo *Circo eqüestre* una companyia tant completa y tant verriada com la que tè actualment.

A mès de la sempre aplaudida familia Mariani y del popular Antonet, conta avuy ab la familia Willion, de la qual forma part aquella simpática velocipedista de dos pams d' alsada; ab lo habil Ross, lo rey del autómatas y ab lo notable artista Mr. Fish, que va á caball ab la mateixa tranquilitat que si dormís sobre un llit de plomas.

Durant aquestos últims dias hem tingut també ocasió de presenciar lo debut del funámbul Ballestrini, un nen de poch anys que tot just comensa y que si no tè cap desgracia deixarà enrera á Blondin y als mès famosos artistas del sèu género. Felicitém al senyor Alegria per sa nova adquisició.

Y hasta divendres.

N. N. N.

L' ATALAYA.

ROMANS... Ó ROMANSOS!

Poesia que obtinguè la flor natural en lo certámen humoristich celebrat en l' Establiment Montagut lo dia 15 de agost del corrent any.

En aqueixa vall de Ribas passá lo que 'us vaig á dir.

En lo cim de abrupta penya com si fos d' águilas niu, s' assenta un vell edifici, tant vell, que ningú dels vius pot recordar sa naixensa. Sa historia, 's pert en l' abim de los temps; sas parets, tancan tradicions á mils y mils.

S' anomena l' Atalaya en memoria del muslim: de las águilas romanas lo pas no olvidarà aixís, com tampoch jamay oblida las tristas guerras civils!... Lo vent fa cruixir los arbres; sas fullas perden, y 'ls pins gemegan ¡ay! ab tristesa perque n' es passat l' istiu. La neu blanqueja las penyas; lo cel, cubert pe 'l boyrim, per mès que sia de día, sembla que sia de nit.

Solemne silenci regna en la vall, quan dalt lo cim que sustenta l' Atalaya, horrendo se sent un crit. Després s' ovira gran flama, lo fum segueix son destí confontentse ab negres núvols que mou lo vent de garbí! De nou se senten horrissons los crits y son mès seguits, gelant d' espant als mès braus als mès valents esperits...

¿Quál será la gran desgracia que promou soroll tant fort? ¡Ay Senyor! ¡En l' Atalaya han mort lo porch!

Lo NINOT.

UN TIPO.

De las Dressanas al Born,
de Sant Pere fins á Llotja,
per més passos que hi donat...
res... ni hi pogut fer ni un rellotje

ESQUELLOTS.

Una historia edificant.

Es la protagonista una jueva, una dona de aquella rassa malehida que va crucificar á Cristo, y que fa més de divuyt sigles que corra pel mon errant y sense patria.

S' anomena Mesodi Bensusa, y á l' any 84 tenia 27 anys y era guapa.

Aixó de guapa ningú podia saberho tant bé com lo pare de un fill que duya á las entranyas en la citada fetxa, quan procedent de Tànger, va desembarcar á Barcelona.

Y á més de guapa, era molt simpática.

Proba de que era simpática, que va arribar cuberta de pellingos, y al poch temps (segons conta un periódich local) ostentava trajos riquíssims, duya magnífichs sombreros, calsava costosos guants, menjava com una princesa y tenia alguns centenars de duros á la butxaca.

¿De ahont sortían aquestas misas?

Lo mateix periódich ho manifesta: la hebrea havia tingut la habi-

litat de *rossarse* ab poderosos individuos del clero y ab acaudaladas familias de la capital.

Per últim va desocupar y á la seva filla van aplicarli las ayguas del batisme en l' iglesia de Sant Just, rebent lo nom de Mercé.

Ella també s' havia fet batejar, y desde aquell moment va emprendre 'l camí de la perfecció qu' excita l' admiració y l' interés de la gent devota.

Enfermera en l' hospital per algun temps y poch després novicia de un convent y duenya de un verdader magatzém de reliquias, rosaris y altres objectes de bisuteria religiosa, eran molts los que la tenian per santa, de tal manera que més d' una de sas protectoras, quan tenia migranya, 's fiava més de las oracions de la hebrea, que de las recetas del metje.

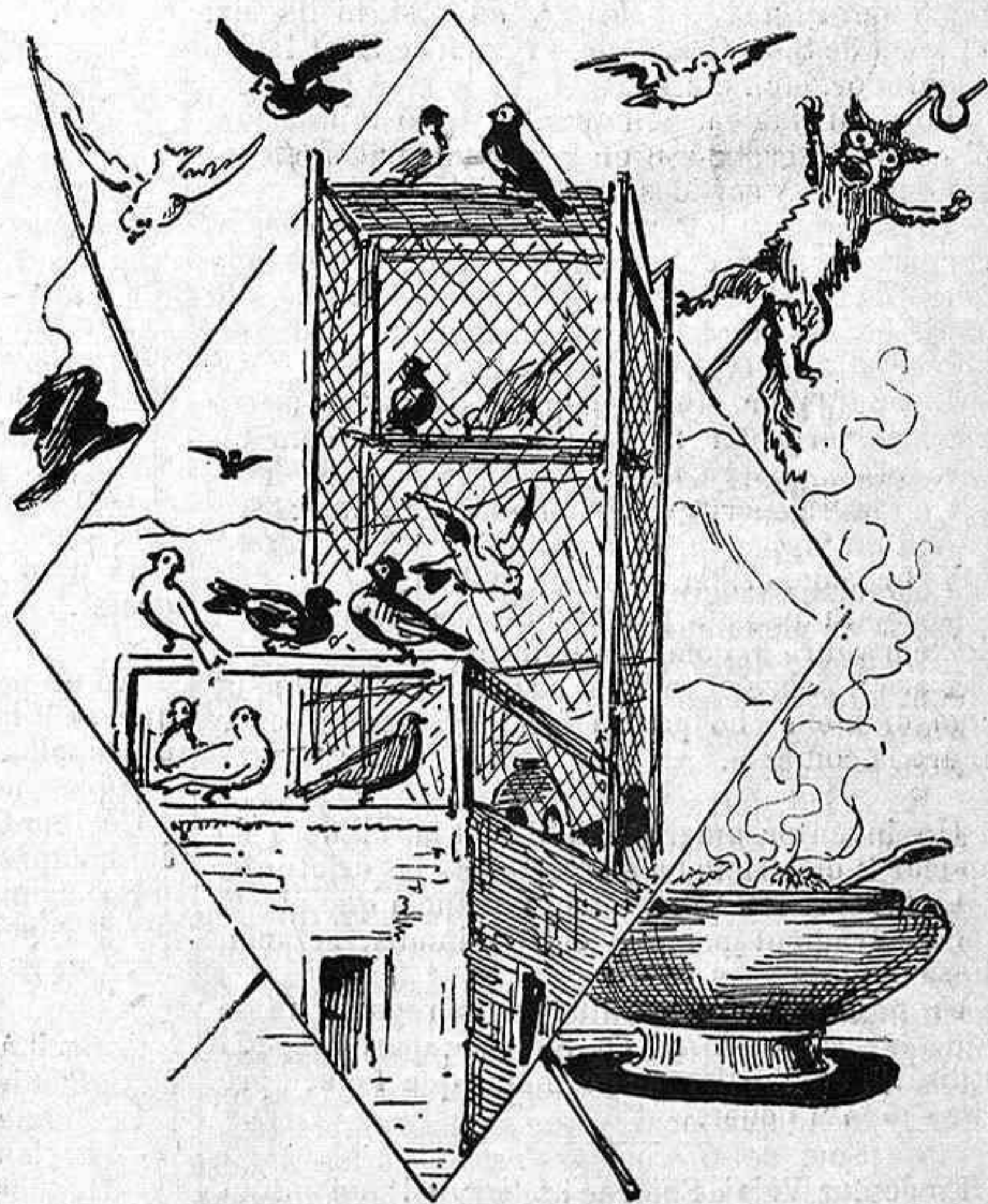
Aquesta historia ha tingut un desenllás inesperat pels que admiravan la portentosa gracia de la conversa.

Aquesta sortí del convent ab la excusa de cuidar á la seva filleta, quan aquesta tenia ja 20 mesos, y tot de un plegat va desapareixe.

Després de haverse venut á pés de plata y or, las reliquias que guardava, va embarcarse en lo vapor francés *Rafael*, fent rumbo á Tànger, rientse dels babaus que ab una fe tant cega havian tractat de convertirla.

¡Quánta diferencia entre la Mesodi Bensusa y la pobra Ana Fischer, que després de abjurar de sa religió, va veure 's inicuament abandonada!

EXCESSOS DEL SOL.

Ab aquest diable de sol,
¿quin es lo colóm que vola,
si ara, per ells, doná 'l vol
es com aná á la cassola?

Veritades que l' Ana Fischer no era guapa, ni molt menos.

Ja era hora de que 'ls catequisadors d' animetas perdudas sufrissen un descalabro.

Endavant! Afortunada venjadora de Ana Fischer: ¡salut y bon viatge!

Segons tinch entés son molts á Catalunya los centros católichs que tenen teatro per entreteniment dels socios.

Pero succeheix en tots ells, que al posarse una obra se 'n eliminan los personatjes femenins, ó 's converteixen ab homes las donas que figuran en las obras.

Una de dos: ó 'ls joves comediantes católichs son de una índole tal que no foran capassos de alternar ab una dona sense faltarli al respecte, ó tindrem de convenir en que entre 'ls neos hi ha una especie d' odi sistemátich contra la meytat més hermosa del género humá.

Y no obstant ¡quántas y cuántas donas nos' ajenollan en lo confessionari als peus de un capellá, contantli 'ls seus secrets més íntims y recóndits!

¡Y cuánts capellans se trobarán que pujan prescindir dels serveys de una majordona, ben carinyosa!

Y á propòsit de teatros católichs.

En una vila cap de partit de la provincia de Tarragona n' hi ha un, en lo qual sempre que 's dona funció s' hi portan los banchs de la iglesia. Y naturalment, en lo respatller dels banchs, en lloch de *Fila 1.ª, Fila 2.ª, etc.*, s' hi llegeix: «Banch de Sant Cristófol», «Banch de Sant Isidro Llaurador, etc., etc.»

Lo vicari fa de segon apunte, y á lo millor surt d' entre 'ls bastidors un bras ensatinat indicant las entradas y sortidas dels cómichs.

Un día que 'l telò va encallarse, 'l tal vicari va sortir á la boca del escenari y repenjantse á la barra del citat telò, va ferlo baixar. No hi ha telò capás de resistir lo pés de un senyor vicari ben alimentat.

L' apuntador era un geperut, l' home més á propòsit per estar ficat dintre la conxa, com un caragol.

Un día 'l geperut va desmandarse, dihent:

—Si no 'm pagan, no apunto.

Y 'l rector, cridantlo apart va dirli:

—Vaja, no siguis plaga: ¿qué per ventura no 't deixém veure la comedia de franch?

Y are 'l pobre geperut s' ha quedat reflexionant cóm diable s' ho podria fer per apuntar sense veure la comedia.

Un inventor americá ha trobat la manera de aplicar l' electricitat als bressols de las criaturas.

Lo bressol está provehit de un' ancla que atreta successivament per dos electro-imans, se mou dolsament en va-y-vè.

Proposo que 'ls constitucionals regalin un de aquests bressols á n' en Sagasta; porque puga utilitzar-lo en las llargas dormidas que fa, sempre que ocupa 'l poder.

Lo doctor Vidal Solares ha tingut l' amabilitat de remétrens un exemplar de la obra que ha escrit, dedicantla al nostre Ajuntament, sobre la higiene de la primera infancia.

Es un llibre preciós, destinat á prestar inmen-

sos serveys, que acredita la competencia de son autor en aquesta materia y que es ben mereixedor del aplauso ab que l' ha rebut la premsa, aplauso al que nosaltres nos associém ab tota l' ánima.

Hem rebut també lo poema *La Revolució* del senyor Llunas, escrit ab calor y en fácils versos, y acompanyat d' alguns dibuixos deguts á la ploma del nostre amich M. Moliné. Agraím al senyor Llunas lo seu obsequi.

Puja al tranvia de circunvalació qualsevol de vostés, en companyia de la senyora ó de un amich: passa 'l cobrador y pels dos assientos li donan un ralet de plata.

—Faltan cinch céntims, diu lo cobrador. Y han de abonarli 'ls cinch céntims ó resignarse á baixar del carruatje.

Li donan en cambi vuit quartos, y se 'ls fica á la cartera sense fer la més mínima observació.

Aquí tenen materia per un article médech matemátich, que podria titularse: «Lo sistema métrich decimal aplicat á las xifladuras.»

Lo célebre Dr. Ferrán y sos dignes colobaradors Drs. Gimeno y Paulí, han tingut l' amabilitat de favorirme ab un exemplar de una obra important, titulada: *Inoculación preventiva contra el cólera morbo asiático*.

Per alguns capitols que n' hi llegit trobo qu' es un treball de notable mérit, que será discutit per tots los homes de ciencia. Es un magnífich fruyt del estudi y l' experiencia.

L' escena á Madrit.

Torna del cementiri un cotxe dels morts, los burots lo deturan, lo registran, y á dintre de la caixa hi troban una estiva de pernils.

Es per lo que serveixen aquells carruatjes tant á l' anada com á la tornada: per trajinar morts.

Diu un periódich de Girona que s' ha declarat entre 'ls carnicers de aquella ciutat una competencia tant desesperada, que alguns cops han arribat al extrém de regalar la carn en lloch de vendrela.

D' u mantinga l' afició, dirán los gironins, entre mossegada y mossegada de costella.

¡Y 'ls pobres carnicers, no 'n fondrán poch de greix!...

En un poble de Galicia hi ha una xicota que diu que se li ha encarnat dintre del cos l' ánima de un capellá.

¡Pobra noya!

Casi no hi ha més que un recurs per salvarla del compromís.

Proclamar la República y tocar la Marsellesa. Y 'l capellá que te al cos se li vestirà de paisá. Y fins es molt capás de deixarse las patillas.

Conech á una dona hermosissima ab tot y que ha passat ja la quarentena.

Un home que n' está enamorat, diu:

—No 'ls té quaranta anys: impossible.

—Donchs jo li he vist lo batisme y puch jurarte que 'ls ha cumplert.

—A pesar del batisme, á pesar de tot, insisteixo en que aquesta dona no té quaranta anys. Ne té dos vegadas vint.

EPÍGRAMAS.

Una nena que passava
pèl carré, aquí á Barcelona,
va extranyarse de una dona
geperuda que passava,
y al veure que caminava
sense pesar de cap mena,
tant va afectar á la nena,
que ab ignocencia exclamá:
—Aquella dona, mamá,
dú 'l polissón á l' esquena.

PEPET D' ESPLUGAS.

Lo pobre Joseph Arista
qu' es cego de naixement
va aná á ca'l metje Climent
perque li curés la vista.
Y empastifantli las cellas
y posantli mil pegats,
va lográ ab tals disbarats
ferli veure... las estrellas.

N. CASTELLÓ Y M.

Diálech de salò:

—¿Per qué vindrá á la reunió
aqueixa senyora sempre ab uns tra-
jes tant llampants?

—Perque s' ha ficat al cap que
havía de trobar marit.

—Y n' ha trobat.

—Sí, 'l marit de la mestressa de
la casa.

Era una dama de l' alta aristo-
cracia que passava dos horas del
dematí davant del mirall abusant
de la pintura.

Un dematí á las onze, un amich
sèu aná á ferli una visita y 'l criat
va dirli:

—La senyora marquesa no está
visible.

—¿Está malalta?

—No senyor; pero no reb: en
aquests moments s' está secant.

En uns exámens de física:

Lo catedràtich:—Fassi 'l favor de
dirnos alguna cosa respecte de l'
aygua. ¿En quánts estats pot pre-
sentarse l' aygua?

—En tres estats: gaseòs, sólit y
líquit.

—¿Y quina utilitat pot treure's
de l' aygua en cada un d' aquests
estats?

—En estat gaseòs, ó siga en for-
ma de vapor l' aygua s' aplica á la
locomoció y al moviment de la ma-
quinaria. En estat sólit ó siga com
á glas, de l' aygua se 'n fan sorbe-
tes y granisats. Y en estat líquit,
l' aygua serveix per coure las vian-
das, serveix ademès per rentar la
roba; per rentarse la cara.....

—¿Y per res mes?

—Si senyor: fins he sentit á dir
que hi ha personas que 'n beuhen.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Re-ca-do.*
2. ID. 2.ª—*Ca-si-mi-ra.*
3. ENDAVINALLA.—*La N.*
4. MUDANSA.—*Jeya-Reya-Queya-Deya-Feya*
Feya.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Artesa de Segre.*
6. ROMBO.—
P
POP
PALAS
POLONIA
PANIS
SIS
A
7. INTRÍNGULIS.—*Romanso.*
8. GEROGLÍFICH.—*Del mal lo menos.*

XARADAS.

I.

Anant ab mon quart-primera
á ma tres-quart vaig trobar

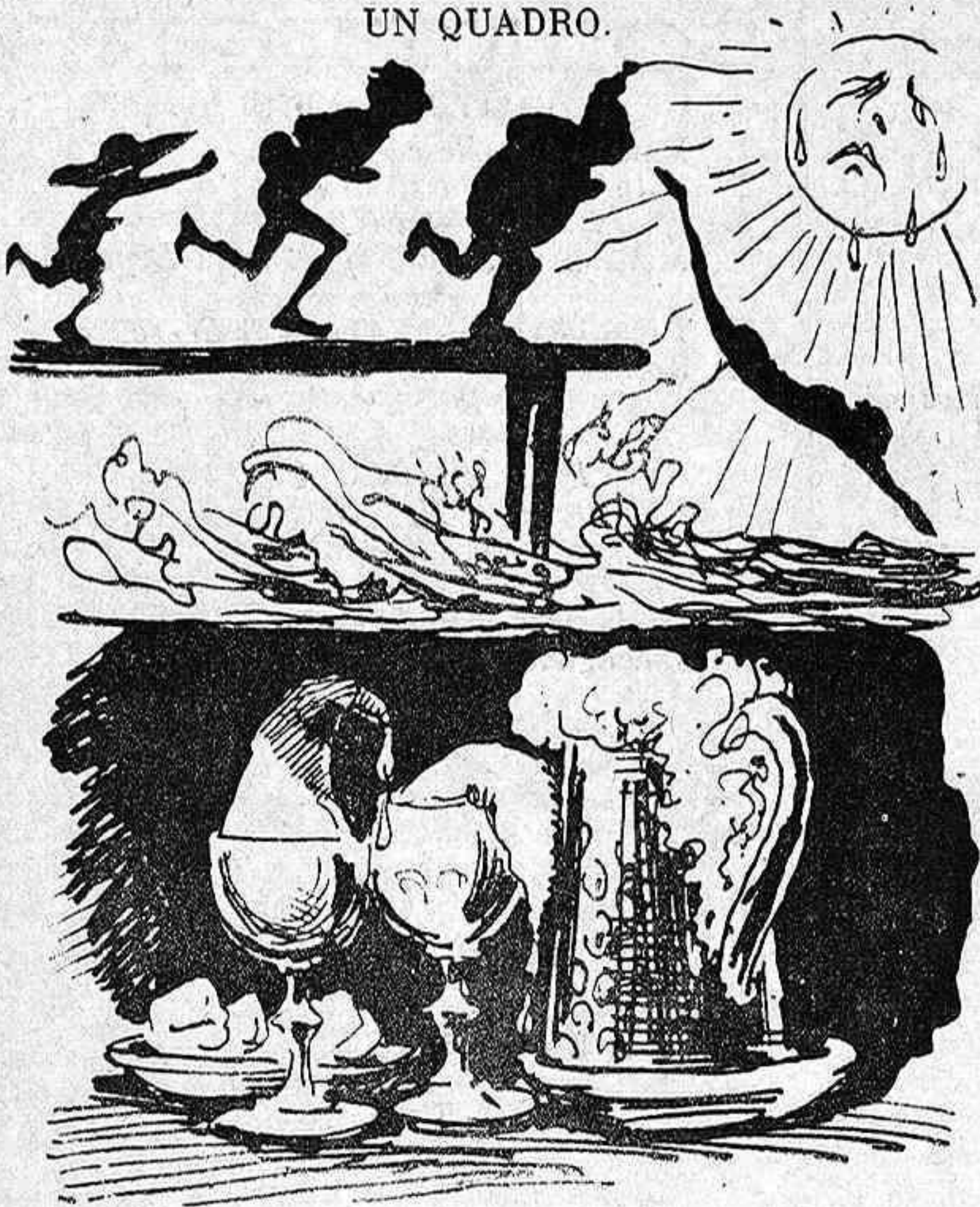
A LA FONT.

—Mira, Xanxas, quina aygua més fresca...

—No me vengas con frescuras, Tuyetas. ¡Precisamente ahora que el amor me fá sacar foch por los cachals!

UN QUADRO.

Gelats, sorbetes, gasseosas,
vanos, banys, calor ben viu,

engunia, suhor, peresa...
¡que n' es de bonich l' istiu!

CAPRITXO.

Si 'l Rey de las ayguas súa
ara, més de quatre estonas,
¿qué tenim de fer nosaltres
que no som més que personas?

que venia de comprar
de Valls primera-tercera.
Y jo anava á Tarragona
junt ab mon germá Total
sols pera comprar un ral
d' escarola y hu-segona.

J. TRUJOLS.

II.

N' hi ha molts que 's donan primera,
de segona 'n tè tothom:
jo per are estich tercera
y mon Tot de dona es nom.

QUATRE SÓRTS.

ANAGRAMA.

Passant lo riu Tot un día,
vaig perdre 'l tot de la tia.

ANGEL GARCÍA.

CONVERSA.

(En un embalat.)

—¿Sab quin ball van á tocar?
—Lo Schotiss are, y sería
felís, si ab vosté podia
ballarlo, bella Angeleta.
—¿Sí? Donchs se 'n tindrà d' estar,
Pepito, perque ja 'l ballo.
—Ah, ¿sí? Está molt bè: aixís callo
¿y ab qui?
—Ho hem dit fa estoneta.

J. ASMARATS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que significa un carrer de Barcelona, y que anantne trayent una lletra, vaja dihent: ciutat de Italia, aeronauta catalá, un número, nota musical y una consonant.

MICROBI INOCULAT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
- 6 5 3 5 8 5 6 2.—Nom de dona.
- 1 7 6 2 4 7 6 2.—Tela que se fa als ulls.
- 3 5 6 4 5 6 2 8.—Tochs de quartel.
- 8 2 8 6 3 5 8 7.—Ofici de dona.
- 1 7 4 3 5 6 5 4.— » » home.
- 8 7 3 2 8 7 6 5.—Célebre artista.
- 1 7 4 6 5 3 2 8.—Los ministros ne tenen.

ANTONINO.

TRENCA-CLOSCAS.

¿TRENCAS LO METRO?

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama catalá.

NOY MACO.

GEROGLÍFICH.

×
P
IIIII
T
RE

UN DE LA VALL D' ARÁN.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.